

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J. S., bytem P., zast. M. S., P., zmocněncem**, proti žalovanému: **Rektor Akademie múzických umění v Praze**, se sídlem Praha 1, Malostranské nám. 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2011, č. j. 900/11/00006,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Rektora Akademie múzických umění v Praze ze dne 18. 1. 2011, č. j. 900/11/00006, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Rektora Akademie múzických umění v Praze (dále jen „žalovaný“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o přezkoumání rozhodnutí Děkana Filmové a televizní fakulty AMU (dále též „správní orgán I. stupně“ či „děkan FAMU“) ze dne 2. 10. 2010 o jeho nepřijetí ke studiu v navazujícím magisterském programu na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění v Praze v akademickém roce 2010/2011 v oboru fotografie (dále jen „studium“), a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný při přezkoumání neshledal, že by rozhodnutí o nepřijetí žalobce ke studiu na FAMU bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy Akademie múzických umění v Praze (AMU) ani podmínkami stanovenými v § 49 odst. 1 a 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění (dále jen „zákon o vysokých školách“).

Žalobce v žalobě popsal skutkový stav, důvody, které uvedl v žádosti o přezkoumání prvoinstančního správního rozhodnutí (dále též „žádost“) a tvrdil, že žalobou napadené

rozhodnutí zásadním způsobem porušuje zákon, neboť měl žalovaný vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti na místo rozhodnutí o nepřijetí. Ačkoliv se jedná o formální vadu, neměla by se taková vada v rozhodnutí správního orgánu obdobné důležitosti vůbec vyskytovat, je na překážku jasnosti, průhlednosti a právní jistoty, které jsou zásadní pro všechna správní řízení.

Namítal, že mu bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno po 70 dnech od podání žádosti, tím byla porušena jeho práva na spravedlivý a rychlý proces. Byť zákon o vysokých školách nezná žádnou lhůtu, měl by správní orgán v tomto směru postupovat per analogiam juris a vydat rozhodnutí do 30 dnů. Pokud by totiž bylo nakonec rozhodnuto o změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůbec by nemohl být naplněn účel tohoto řízení, neboť případné přijetí k magisterskému studiu by se událo po uplynutí celého jednoho semestru.

Za nejzávažnější porušení zákona žalobce považoval absenci řádného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že mechanické odkazy na odstavce zákona jsou zcela nedostačující, jak ostatně potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které mají-li soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydaná v oblasti veřejné správy je z povahy věci nezbytné, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný správní orgán k danému rozhodnutí, aby z něj bylo seznatelné, z čeho správní orgán při svém rozhodování vycházel, jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů materiálního právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení prostoru pro případnou svévoli ze strany exekutivní moci, resp. rozhodujícího správního orgánu. Tím se celý problém posouvá do ústavní roviny.

Žalobce uzavřel, že byl žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen na svých procesních i hmotných právech porušením zákona o vysokých školách a žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že poukaz na judikáty Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7As 75/2009, není v projednávané věci správný, vhodný a použitelný. Žalovaný si byl vědom toho, že jeho rozhodnutí musí obsahovat řádné odůvodnění. Žalobcovy právní úvahy a vývody by dávaly smysl tam, kde by eventuální žalobcem tvrzené pochybení mohlo mít vliv na rozhodování o eventuálním přijetí či nepřijetí ke studiu, mohly ovlivnit práva či postavení žalobce. Tak tomu, ale ve věci žalobce není. K tomu žalovaný poukázal na skutkový stav s tím, že přijímací řízení proběhlo dne 22. 9. 2010. O nepřijetí žalobce k magisterskému studiu rozhodl děkan FAMU dne 2. 10. 2010. Jeho rozhodnutí bylo odesláno dne 4. 10. 2010 a žalobce je obdržel dne 13. 10. 2010. Lhůta pro podání žádosti o přezkoumání tohoto rozhodnutí uplynula třicátým dnem po doručení, tedy 12. 11. 2010 (pátek), přičemž žádost o přezkoumání se podává děkanovi FAMU. K tomu poukázal na ustanovení § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách a tvrdil, že se jedná o hmotněprávní lhůtu. Ustanovení § 50 odst. 4 zákona o vysokých školách vylučuje použití správního řádu (pozn. soudu: zák. č. 500/2004 Sb.) pro rozhodování o přijetí (či nepřijetí) ke studiu, tedy pro proces podle § 50 odst. 5 až 8 zákona o vysokých školách. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu se tedy nepoužije. Žalobce doručil žádost o přezkoumání do rukou děkana dne 18. listopadu 2010. Není pravdou, že by mu žádost podal dne 12. 11. 2010 (pátek). Dopis s jeho žádostí byl na poštovnu AMU (jiného subjektu než je FAMU, jejíž děkan rozhodnutí vydal) doručen českou poštou dne 16. 11. 2010 (úterý), takže lze i věřit tomu, že byl dopis podán na poštu dne 12. 11. 2010. Nicméně do sféry adresáta, děkana FAMU, se podle prezenčního razítka žádost dostala až dne 18. 11. 2010. Stanoví-li

hmotněprávní předpis, že žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí se podává děkanovi fakulty ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení, znamená to, že takovou žádost musí obdržet ve stanovené lhůtě 30 dnů od doručení právě děkan fakulty, který je orgánem, jež rozhodnutí vydal. Žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí žalobce ke studiu byla tedy podána po lhůtě. Žalobce v ní ani nepožádal o prominutí lhůty ve smyslu § 50 odst. 7 věta druhá za středníkem zákona o vysokých školách. Bez ohledu na přezkoumatelnost či eventuální nepřezkoumatelnost správních aktů o nepřijetí žalobce ke studiu a bez ohledu na eventuální nesprávnou formulaci těchto aktů (rektor mohl dle znění § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách žádost zamítnout a rozhodnutí děkana potvrdit, nicméně postupoval dle znění článku 13 odst. 4 studijního a zkušebního řádu AMU, dle kterého je jeho rozhodnutí o přijetí či nepřijetí ke studiu konečné), nelze již z důvodu uplynutí propadné třicetidenní lhůty k podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí žalobce k magisterskému studiu napadnout. Žalobcem tvrzená porušení předpisů ze strany děkana či rektora jsou sice zajímavá, nicméně již nemohla mít vliv na žalobcova práva. Žalobou napadeným rozhodnutím žalobce nebyl a nemohl být na svých právech zkrácen. Eventuální nepřesnost výroku žalovaného rozhodnutí či jeho eventuální nekonkrétní odůvodnění neznemožňuje přezkoumání zákonnosti takového rozhodnutí. Ze spisového materiálu je totiž zřejmé, že žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí byla děkanovi podána po uplynutí propadné lhůty, čili pozdě a proto bez ohledu na to, co žalovaný uvedl, nebylo objektivně možné rozhodnutí o nepřijetí přezkoumat. Navrhovaný výrok o zrušení žalovaného rozhodnutí by tedy neměl žádné věcné dopady na práva žalobce a byl by samoúčelný. Žalobce dnes nemůže mít žádný právní zájem na tom, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno, protože jeho zrušení mu nezpůsobí žádné právní účinky.

Bez ohledu na formality se děkan FAMU i žalovaný zabývali věcným posuzováním toho, zda žalobce měl či neměl být ke studiu přijat, proto se mu děkan FAMU snažil ve svém dopise z 9. 12. 2010 věcně vysvětlit, proč jej ke studiu nepřijal. K tomu žalovaný poukázal na podmínky přijímacího řízení a informační brožuru o podmínkách a průběhu všech přijímacích řízení na FAMU v roce 2010/2011 (dále jen „informační brožura“) a její konkrétní ustanovení, jakož i na webové stránky AMU, kde byl zveřejněn vnitřní předpis AMU nazvaný „Studijní a zkušební řád“ (dále jen „zkušební řád“), z něhož vyplývají pravidla pro přijímací řízení v navazujícím magisterském studiu. Poukázal na konkrétní ustanovení brožury a zkušebního řádu a uvedl, že žalobce svým přístupem k přijímacímu řízení prokázal úroveň svých schopností k dalšímu rozvoji svého uměleckého a profesionálního talentu. Informace dané zájemcům o studium k dispozici byly dostatečné pro orientaci uchazeče v tom, jaké jsou podmínky přijetí do tohoto studia a byly dostatečné i pro žalobce. Tvrdil, že důvod nepřijetí byl v rozhodnutí děkana řádně uveden (důvod nepřijetí: kapacitní důvody). Pokud žalobce namítal porušení principu zjištění materiální, tedy objektivní pravdy, pak podstata tohoto principu tkví ale v možnostech posuzujícího činitele skutečnou objektivní pravdu zjistit, tedy zjistit maximálně zjistitelnou pravděpodobnost podle zásad uznávaných v logice pravděpodobnosti, k čemuž slouží přijímací řízení a jeho jednotlivá kritéria, v jejichž rámci posuzují rozhodující osoby konkrétně určená kritéria, jejichž vlastnostmi jsou podle obecných zkušeností možnosti prokázání talentu uchazeče. V případě žalobce soubor fotografií reprezentujících jeho tvorbu, výběr libovolného tématu podaného libovolným způsobem, ale formou 8 – 20 fotografií, maketa autorské fotografické publikace a představa o studiu, včetně základní představy o závěrečné magisterské práci fotografické i teoretické.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce v podání ze dne 26. 6. 2011 setrval na svém stanovisku a odmítl tvrzení žalovaného, že lhůta k podání žádosti o přezkoumání je lhůtou

hmotněprávní s tím, že se jedná o lhůtu procesně právní. Dalo by se říci, že těžko lze nalézt ryzejší příklad procesní lhůty než je tento. Nic na tom nemění ani ustanovení § 50 odst. 4 zákona o vysokých školách, na které žalovaný poukazuje, neboť přijímací řízení, byť se na něj nepoužijí ustanovení správního řádu, je stejně regulováno jeho některými základními principy a zásadami, neboť v opačném případě by byla porušena právní jistota a princip demokratičnosti veřejné správy. I pro případ, že by měl žalovaný pravdu, nic by to na stavu věci nezměnilo, neboť takový důvod odmítnutí by musel být uveden v žalobou napadeném rozhodnutí. Na zmeškání lhůty měl upozornit již děkan FAMU ve svém dopise ze dne 20. 12. 2010, v něm však chybí jakákoli zmínka o tomto argumentu. Žalobce proto považoval zmíněnou argumentaci za účelovou, následnou a jako taková by měla být odmítnuta už z principu dobré správy a právní jistoty. I kdyby došlo k uplynutí jakési hmotněprávní lhůty (k čemuž nedošlo), bylo by nutné následné mlčení správního orgánu vykládat jako konkludentní prominutí takového zmeškání. Absurdnost argumentů zdůrazňuje i libovůli správního orgánu, který by si mohl účelově vybrat, kdy žádost obdrží a žalobce by neměl možnost podat žádost včas. Taková úprava by byla zjevně nesmyslná a neodpovídala by zásadě rovnosti účastníků řízení. Žalobce trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, což žalovaný ani nepopřel ve svém vyjádření. I nadále žalobce tvrdil, že byl zkrácen na svých hmotných i procesních právech. Žádná argumentace nemůže žalobou napadené rozhodnutí obhájit, neboť bylo vydáno bez řádného odůvodnění a jako takové má být zrušeno. Dále se žalobce vyjádřil k předem zveřejněným podmínkám přijímacího řízení, obdobně jako v podané žalobě. Pokud se žalovaný pozastavoval nad tím, že žalobce napadl přijímací řízení až po doručení oznámení o jeho nepřijetí, je s podivem, že jej taková věc překvapuje, neboť by nemělo smysl napadat přijímací řízení, které by pro uchazeče vyznělo pozitivně. Je logické, že se žalobce rozhodl napadnout rozhodnutí o nepřijetí ve chvíli, kdy mu došlo, neboť začal bránit svá práva. V té chvíli se totiž flagrantní porušení zákona dotklo subjektivně přímo jeho. Dle zásady *vigilantibus iura* tedy postupoval naprosto správně, hnán motivací na ochranu svých subjektivních práv. Proto argumentaci žalovaného odmítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právní stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 50 odst. 4, 5, 7 zákona o vysokých školách v rozhodném znění (4) na rozhodování o přijetí ke studiu se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. (5) Rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být uchazeči doručeno do vlastních rukou. Způsob náhradního doručení stanoví vnitřní předpis. Uchazeči, jehož pobyt není znám, se doručuje vyvěšením rozhodnutí na úřední desce. (7) Uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti vyhovět a rozhodnutí změnit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změnil rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo

podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3. Jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí.

Žalobce v žalobě namítal vady výroku a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a tvrdil, že je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K tomu z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce nebyl rozhodnutím děkana FAMU ze dne 2. 10. 2010 přijat ke studiu v navazujícím magisterském programu na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění v Praze v akademickém roce 2010/2011 v oboru fotografie z kapacitních důvodů. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 10. 2010.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žádostí o přezkoumání rozhodnutí ze dne 2. 11. 2010, v níž namítal porušení § 49 odst. 1, 4, 5 zákona o vysokých školách a článku 13 odst. 1 zkušebního řádu s tím, že došlo k porušení principu rovnosti účastníků přijímacího řízení a principu zjištění materiální pravdy. Poukazoval na to, že fakulta je povinna stanovit podmínky přijetí, termín a způsob ověřování jejich splnění, formu a rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení zveřejnit. Porušení těchto povinností způsobilo nezákonnost celého přijímacího řízení. Došlo k porušení principu materiální pravdy, kterému nemohlo být učiněno za dost tím, že dopředu nebyla stanovena objektivně posuzovatelná pravidla přijímacího řízení. Poukazoval na „jednání“ komise při samotném přijímacím řízení, její hodnocení některých podmínek pouze u žalobce s tím, že ty byly zcela opominuty u ostatních uchazečů, a naopak jediná předem zveřejněná podmínka přijímacího řízení, tj. mimoškolská činnost, nebyla u žalobce vůbec vzata v potaz, ačkoliv v této oblasti žalobce dosahuje nadstandardních výsledků. Tím došlo k porušení zásady rovnosti uchazečů, výraznému porušení základních práv žalobce, jako uchazeče o studium. Uvedl, že méně kontroverzní uchazeči, vůči nimž neměli někteří pedagogové vyhraněný názor, byli v přijímacím řízení zjevně zvýhodněni, což se projevilo ve výsledcích tohoto řízení. Na centrální podatelnu AMU byla žádost doručena dne 16. 11. 2010. Děkanátem FAMU byla žádost podle podacího razítka přijata dne 18. 11. 2010.

Podáním ze dne 9. 12. 2010 děkan FAMU žalobci sdělil důvody, pro které žádost žalobce o přezkum rozhodnutí zamítá.

Podáním ze dne 20. 12. 2010 žalobce znovu uplatnil žádost o přezkoumání rozhodnutí o přijetí ke studiu, tentokrát přímo u žalovaného s tím, že dne 12. 11. 2010 poštou podal uvedenou žádost do rukou děkana, dne 15. 12. 2010 obdržel od děkana odpověď (pozn. soudu: shora zmíněné podání děkana FAMU ze dne 9. 12. 2010), kterou považuje za nicotné rozhodnutí, tedy pakt, neboť jej vydal zjevně neoprávněná osoba. Dále argumentoval ustanovením § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách a tvrdil, že děkan FAMU nebyl oprávněn jeho žádost zamítnout. Domáhal se proto projednání a přezkoumání jeho žádosti proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o jeho nepřijetí na vysokou školu přímo u žalovaného z důvodů uvedených v žádosti. Zdůraznil, že žádost odeslal dne 12. 11. 2010 v souladu s ustanovením § 50 odst. 7 citovaného zákona orgánu, který rozhodnutí vydal, tj. správnímu orgánu I. stupně.

O takto podané žádosti rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobní námitky jsou důvodné. Je tomu tak proto, že byť se na rozhodování o přijetí ke studiu nevztahují obecné předpisy o správním řízení (§ 50 odst. 4 zákona o vysokých školách), tedy ani jeho ustanovení § 68 odst. 3, která upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí, je třeba, aby bylo správními orgány respektováno ustanovení § 50 odst. 5 zákona o vysokých školách, které vyžaduje, aby rozhodnutí o nepřijetí ke studiu bylo písemné a kromě jiného obsahovalo odůvodnění. Ač zákon o vysokých školách výslovně nestanoví obsah takového odůvodnění, je třeba vyjít z obvyklého obsahu odůvodnění rozhodnutí,

vymezeného v jiných procesních předpisech, jako jsou správní řád, občanský soudní řád, či trestní řád a tedy, že v něm má být uveden skutkový stav, který byl v průběhu řízení zjištěn, důkazy, na základě kterých rozhodující orgán k zjištění skutkového stavu dospěl, právní úvahy, kterými byl při aplikaci příslušných ustanovení právních předpisů veden, resp. jak věc posoudil po právní stránce a jak se vypořádal s námitkami účastníků řízení. Pouze takto odůvodněné rozhodnutí poskytne účastníku řízení dostatečnou možnost obrany jeho práv a je dostatečným podkladem pro přezkum zákonnosti rozhodnutí v jakémkoli přezkumném řízení. Pokud odůvodnění rozhodnutí neobsahuje uvedené minimální standardy, nelze vysledovat k jakým skutkovým a právním závěrům rozhodující orgán dospěl. I když tedy vysokoškolský zákon nestanoví, co má být obsahem odůvodnění rozhodnutí, je nutné trvat na tom, aby obsahoval alespoň nastíněné minimum. Tento závěr soud činí se znalostí ustálené judikatury správních soudů v této oblasti (např. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2As 37/2006, ve věci sp. zn. 7As 75/2009 a další). Žalobou napadené rozhodnutí rektora AMU nejen že svou výrokovou částí neodpovídá ustanovení § 50 odst. 7 věta poslední zákona o vysokých školách („jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí“), ale ani důvody, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, pro závěr o jejich přezkoumatelnosti nepostačují. Žalovaný totiž pouze stručně uvedl, že při přezkoumání neshledal rozhodnutí o nepřijetí žalobce ke studiu v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy ani podmínkami stanovenými v § 49 odst. 1 a 3 zákona o vysokých školách, aniž by se blíže zabýval jednotlivými stížními námitkami, které žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana uplatnil. Nepostačí přitom argumentace, kterou žalovaný uvedl později v písemném vyjádření k žalobě, neboť věcné argumenty, kterými odpovídá na důvody žalobcoví žádosti, mají být uvedeny v odůvodnění jeho rozhodnutí. Pozdější argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě pak již nemůže závěr soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodu proto zvrátit. Ze stejných důvodů nelze vejít ani stanovisko žalovaného, že žádost o přezkoumání byla žalobcem podána opožděně. Takový důvod nevyhovění žádosti žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, nemůže na něj proto poukazovat až ve vyjádření k žalobě. K obdobnému závěru ostatně dospěla již ustálená judikatura správních soudů, podle které nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nevypořádání námitek uplatněných účastníkem v řádném opravném prostředku, nemůže být zhojena tím, že žalovaný správní orgán svou argumentaci k těmto námitkám uvede až ve vyjádření k žalobě. Pokud soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu, činí tak přezkumem jeho odůvodnění. Není-li z rozhodnutí zřejmé, jak o věci rozhodující orgán uvažil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti liché, mylné či vyvrácené, je účastníku znemožněno, aby mohl vůči rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by správní soud takové rozhodnutí správního orgánu přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7Afs 1/2012/, Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 – 74). Shora uvedené vady žalobou napadeného rozhodnutí pak byly důvodem pro jeho zrušení soudem.

Nad rámec uvedeného k tomu soud uvádí, že ve shodě se žalobcem považuje uvedenou lhůtu (§ 50 odst. 7 zákona o vysokých školách) za typickou lhůtu procesně právní, neboť se týká úpravy průběhu správního řízení, tj. procesu ve smyslu řízení vedeném před správním orgánem. Jedná se o lhůtu k provedení procesního úkonu, kterou stanoví zákon, kdy správní orgán není oprávněn lhůtu prodloužit, ale tam kde to zákon nevyklučuje, jak je tomu v ustanovení § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, lze ze závažných důvodů zmeškání této lhůty prominout. Obdobnou úpravu obsahují ostatně i jiné procesní řády (např. § 55 a následující o. s. ř., tj. zákon č. 99/1963 Sb.). Také podle doktríny je taková lhůta zachována, učiní-li účastník, popř. jiná osoba, které se běh lhůty týká posledního dne lhůty podání u příslušného správního orgánu nebo je-li prokazatelně podána poštovní zásilka obsahující

podání (bod 553 Hendrich, D. správní právo, obecná část, páté rozšířené vydání, CH Beck). V širším slova smyslu doktrína za právo procesní považuje takové normy správního práva, jež upravují organizaci a působnost správních úřadů a orgánů, jakož i řízení před nimi. Právem procesním v užším smyslu se pak rozumí jen úprava správního řízení ve věci externího rozhodování správních orgánů (bod 29 Hendrich, D. správní právo, obecná část, páté rozšířené vydání, CH Beck). K jejímu včasnému uplatnění proto postačuje podání žalobce na poštu.

Opodstatněná je i námitka žalobce, týkající se porušení jeho práva na spravedlivý a rychlý proces, neboť žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno po 70 dnech od podání žádosti. Soud má ve shodě se žalobcem za to, že byť zákon o vysokých školách neupravuje lhůtu, ve které by měl žalovaný rozhodnutí o žádosti žalobce vydat a podle správního řádu se jedná o lhůtu pořádkovou, je legitimním očekáváním žalobce, aby i v případě, že na rozhodování rektora vysoké školy podle zákona o vysokých školách obecné předpisy o správním řízení nedopadají, dočkal se v souladu s účelem přezkumného řízení ve věci jeho nepřijetí na vysokou školu vydání rozhodnutí o jeho žádosti bez zbytečného odkladu (obdobně § 71 odst. 1 správního řádu).

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí postupem podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je správní orgán vázán právním názorem soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalovaném nyní bude, aby o žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana znovu rozhodl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek, ve výši 2 000 Kč. Pokud se žalobce domáhal přiznání nákladů řízení také za ušlý jeho výdělek, soud k tomu poukazuje na ustanovení § 59 odst. 1 s. ř. s., podle kterého každý z účastníků platí náklady, které mu vzniknou, kdy žalobce neprokázal, že by byl v rozhodné době zaměstnán ani délku doby po kterou se měl připravě žaloby věnovat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková